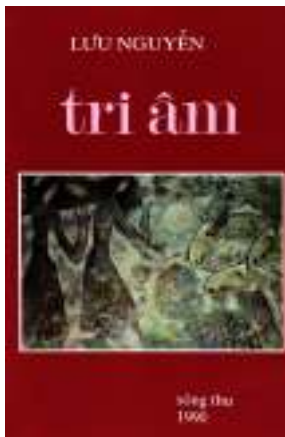

TRI ÂM

LƯU NGUYỄN

Tri Âm thơ Lưu Nguyễn
tựa Luân Hoán
tranh bìa Nguyễn Khai
phụ bản: Hoàng Xuân Sơn, ViVi
Lê Quang Xuân, Hồ Đình Nghiêm
trình bày chăm sóc: Thái Tú Hạp
nhà xuất bản Sông Thu tại Hoa Kỳ
ấn hành năm 1990

Tựa

Làm thơ là một trò chơi lý thú, đã thu hút được rất nhiều người đa cảm, ưa thích mơ mộng. Dân tộc ta lâu nay tự nhận là giống dân giàu lãng mạn, dạt dào thi tứ, do đó chúng ta không lấy làm lạ đội ngũ thi sĩ Việt Nam ngày một đông vui. Oái oăm thay, bên cạnh cái điểm son rực rỡ này, những người của văn điệu thường hay mắc phải hai chứng bệnh rất dễ thương: lười biếng và lơ đãng. Có lẽ vì hai khuyết điểm này đã làm gia tài thi ca của chúng ta chưa thực sự vượt trội những bộ môn văn học nghệ thuật khác.

Lưu Nguyễn yêu thơ và mon men làm thơ từ những năm anh còn lang thang ở các giảng đường Văn Khoa. Suốt hai mươi mấy năm nay, cái lười, cái lơ đãng đã tạo cho anh một thói quen làm thơ thâm trong đầu hay chỉ tùy hứng ngâm nga một mình hơn là ghi chép lại. May thay, ở thơ lì lợm vẫn đeo sát anh, để cuối cùng đưa anh đến tuyệt đỉnh lãng mạn: in thơ. Và nhờ thế, chúng ta, hôm nay đã cầm được trong tay thi tập Tri Âm của anh.

Khi được Lưu Nguyễn dành cho cái vinh dự viết lời bạt hay lời tựa, tôi đã hí hửng nhận lời và vẽ ngay trong đầu những lời lẽ óng mượt để được đứng kê trên da thịt đứa con tinh thần đầu tiên của anh. Nhưng bây giờ, trước những trang thơ ám áp tình người, tôi chỉ muốn ngồi yên cảm nhận hơn là vẽ vời bừa bãi những lời vô bổ. Và thắm thía

nhận ra cái khả năng hạn hẹp của mình. Viết gì cho một tập thơ tự nó đã dẫn dắt những đọc giả của nó đến gặp được tác giả ? Có tình nhạt một vài hạt sạn trong nguồn nhạc điệu điều hòa để chỉ trích ? Hay nức lời bóc thom, coi thường những bạn đọc khác ? Không. Tôi không dám. Tôi không thể làm cái công việc dư thừa đó. Bởi chúng ta sẽ có những cảm nhận riêng biệt khi thưởng ngoạn một công trình nghệ thuật tinh tế như thi ca.

Tuy vậy, tôi đã được nghe và bây giờ xin phép lặp lại chung chung một số nhận xét của bè bạn tác giả Tri Âm: “ Thơ Lưu Nguyễn bình dị, nhẹ nhàng. Cảm xúc của anh chan hòa trong mỗi dòng thơ thật gần với đại đa số quần chúng. Đẹp nhất là những bài 7 chữ hay 8 chữ:

*“ bởi là ta nên suốt đời lẩn thân
trong mênh mộng cứ đuổi bắt mệt nhoài
tìm trở lại chính mình, mình ngỡ ngẩn
đêm buông rồi bóng tối phủ hai vai ...”*
(dấu hỏi buồn)

Ngôn ngữ bút pháp của anh thường gặp ở những nhà thơ có cội rễ ở miền đất Ngũ Phụng Tề Phi. Phải chăng trời đất Quảng Nam đã thổi cái bình dị trong sáng vào ngòi bút của người thơ Lưu Nguyễn.

Luân Hoán

Gửi Bạn Bè Còn Ở Lại

nó sinh ra từ quê hương miền Bắc
từ xứ nghèo sỏi đá dọc Trường Sơn
hai đứa gặp nhau đất Sài Gòn xa lạ
khóí thuộc buồn, buồn như nỗi cô đơn

ta với nó không chung trường chung với
thằng văn khoa, thằng khoa học, lạc loài
ôm mộng vá trời, chồng *cours* nặng trĩu
vẽ tương lai từng nét cũng dần phai

bốn năm qua giảng đường còn xa lạ
bạn bè ta từng đưa đưa lên đường
buổi chia tay tiếng cười say nghiêng ngã
thằng hát vang, thằng ngâm khúc Hồ Trường

rồi từ đó mỗi thằng đi mỗi ngã
nó miền Trung rừng núi chập chùng mây

đồn biên trấn chôn chân đời trai trẻ
tương lai mịt mờ xa tít tầm tay

ta phiêu dạt về miền Nam trù phú
leo núi, lội sông đủ món ăn chơi
hai mươi mấy tuổi đời, vài năm lính thú
đánh giặc như chơi trò đuổi bắt khơi khơi

ta với nó vẫn trên cùng đất nước
mà mấy năm không gặp gỡ một lần
từng cánh thư đi, từng cánh thư về, bao lần hẹn ước
khói lửa chiến trường cuốn hút nỗi chờ mong

rồi đất nước trong nỗi sầu tang tóc
tháng tư nhục nhằn, một chín bảy lăm
nó nhìn ta đôi mắt buồn muốn khóc
trước mũi súng thù hai đũa vẫn lặng câm

trong vòng rào kẽm gai, nó chia cho ta từng hơi thuốc
từng củ khoai lang, từng cọng rau rừng
ta với nó đã hằng đêm thao thức
cuộc chiến vẫn còn đâu thể quay lưng

ta trở lại phố phường ngày xưa cũ
để thấy mình lạc lõng giữa quê hương
trời đất rộng mà không nơi dung trú
bí lối, cùng đường, đành đoạn tha hương

giờ ta ở bên này trái đất
sống tủi hờn một kiếp nhục đào vong
nghe tin nó đã thoát vòng tù ngục
chọn con đường chiến đấu diệt thù chung

ta viết bài thơ cho bạn bè còn ở lại
núi rừng xa từng bước bước oai hùng
hẹn sẽ gặp trên quê hương mình mãi mãi
ngọn cờ vàng lộng gió mắt rung rung

Đời Thơm Ngát Hương

khi mưa tạnh mặt trời bỗng đẹp
nụ hoa vừa chớm nở bên đường
tà áo mỏng vội vàng che khép nép
ta chợt thấy đời thơm ngát hương

Sám Hối

cũng đã đọc bao lần kinh sám hối
nhưng sao lòng mãi nặng những ưu tư
nguyện xóa bỏ cho sạch niềm tội lỗi
chút rong rêu còn bám lấy hận thù

trang kính mở vương mùi trầm thoảng nhẹ
có như không đồng vọng đã nghìn năm
hào quang tỏa soi tắt lòng nhân thế
vội lên đi ba vạn kiếp tơ tằm

ý nghiệp khởi từ tâm kia xao động
lời nặng gieo đành gặt quả trầm luân
thân dầu tránh đâu thoát bờ huyễn mộng
cát bụi rồi cũng chỉ hư không

trong vắng lặng lòng vẫn cuộn cuộn sóng
đường gian nan từng chặng gập ghềnh
như gió thoảng lời thơ vô vọng
trụ chẳng tròn mà vô trụ cũng chênh vênh

Trăm Con Bướm Lượn

ta đưa tay hái nụ hồng
trăm con bướm lượn cánh đồng nở hoa
nằm đây ôm trọn chiều tà
trăng lên hát khúc hoang ca ngủ vùi

Một Sáng Trên Rừng

ta thức muộn vẫn còn rất sớm
mây lang thang đê ngọn cỏ ven rừng
chim chóc hót trên cây vừa chớm
hoa đầu mùa nở vội giữa hư không

em đứng đó mà ta nhìn chột tướng
hòn vọng phu ngơ ngác ở quê nhà
đã tự nghìn năm trông về một hướng
biển mịt mù xa tít thật xa

có con bướm chập chờn trên luống cải
ồ mà không – hoa dại xứ người

ta muốn bắt, rồi thôi, rồi ngần ngại
dẫu ta buồn nhưng bướm cứ vui chơi

và thong thả ta đi vào một bụi
cây bên đường đứng đái rất ngu ngơ
lá ướt đầm rồi lá run quần quai
ta bật cười cất tiếng hát vu vơ

Phương Áy Có Người Lận Đận

nơi đó có em
cỏ mềm là ngọn
núi Quế cọc còi
sỏi đá nghìn năm

đường tỉnh lộ hai bên bờ đất đỏ
góc rạ trơ vơ, ruộng nứt thảng ba buồn
ao nước đọng, không cọng bèo, bọ cá
chiếc xe đồ cuộn cuộn khói than tuôn

áo đầm ướt mồ hôi cơn nắng hạ
em đều tay từng nhát cuốc quê hương
hạt gạo trắng như niềm vui rộn rã
cơn gió qua mùi ngai ngái vương vương

mẹ từng bước men theo bờ ruộng nhỏ
tay run run gậy trúc dò đường
- nghỉ chút đi con, nước chè còn nóng
mẹ vừa đun, uống khỏe, tí làm thêm

thằng em nhỏ buông gàu mừng rỡ
dầm củ khoai qua bữa bên rừng
- chiều nay có gì ăn không mẹ ?
mắt mẹ buồn, im lặng, rung rung

tay cuốc chùng như nặng hơn buổi sớm
lửa trên lưng, lửa nhảy múa quanh người
sức nóng có làm da cháy nám
em vẫn mím môi, nghĩ đến bát cơm tươi

khi con bóng đổ dài theo ánh nắng
gió rì rào, cụm rừng nhỏ xôn xao
mắt cay cay, bờ môi nghe mằn mặn
em khóc chẳng – hay tiếng lá thì thảo

bên bờ cỏ em ngồi ngơ ngẩn
vài cánh chim tận tít trời xa
phương ấy, có người lặn độn
mấy năm thư chẳng về nhà

mặt trời khuất bên kia núi Quế
em về xóm vắng đìu hiu
không gian lặng như ngày tận thế
giữa hoang tàn dáng nhỏ hắt hiu

Mùa Xuân Hôm Qua

hôm qua xuân đã về rồi
mà người thiếu phụ vẫn ngồi ngóng trông
ngoài sân không xác pháo hồng
bóng ai qua ngõ, tưởng chồng được tha

đưa con bên cội mai già
bỏ chơi, vội chạy – reo aa ba về
ngỡ ngàng một thoáng, tái tê
thư vừa đưa đến, tin về người thân

chết rồi, đã mấy mùa xuân
chết rồi, từ độ gian truân ngục tù
đất trời sao bỗng âm u
dáng người thiếu phụ thiên thu đợi chồng

lệ rơi như thể máu hồng
lệ rơi như thể rượu nồng biệt ly
con thơ bên gối thâm thì
mẹ ơi ! đừng khóc – nín đi, con buồn
đêm buồn, đêm cũng vừa buồn !

Trên Dòng Kinh Vĩnh Tế

ta gặp em trên dòng kinh Vĩnh Tế
hoa điên điển vàng rực rỡ một mùa xuân
bước lưu lạc rất tình cờ có lẽ
thân lính phiêu bồng, một trạm dừng chân

khi ta lội trên dòng sông Vĩnh Tế
thấy quê hương sao bỗng đẹp vô cùng
khoảng trời xanh, xanh vút tận không trung
nghe êm ả cuộc đời trôi lặng lẽ

dưới cội me già trên kinh Vĩnh Tế
em đi vào giấc ngủ thật ngây thơ
chim ríu rít chuyền cánh lay nhè nhẹ
ta thờ dài lo nghĩ rất vu vơ

chiều đỏ xuống trên dòng sông Vĩnh Tế
không giọng hò, không câu hát vắng đưa
đêm yên lặng, đêm ngập tràn quạnh quẽ
bóng núi buồn đê nặng những cơn mưa

trăng mười tám trên dòng kinh Vĩnh Tế
như tuổi em vừa mới hôm nào
ta hạnh phúc giữa điệu tàn hoang phé
làn môi run, run rẩy cả ngàn sao

súng chọt nổ trên dòng kinh Vĩnh Tế
em vẫy vùng chiếc thuyền nhỏ quay ngang
tiếng cuồng sát bên kia bờ nhân thế
đường đạn oan khiên máu đỏ loang dân

em đã chết trên dòng kinh Vĩnh Tế
sóng cuốn mất rồi, ôi xác phù sa
mộ em đâu – Hà Tiên hay Rạch Giá ?
ta kiếm tìm ngơ ngẩn tháng ngày qua

ta đã uống nước dòng kinh Vĩnh Tế
mà ngỡ có em trong từng ngậm môi mềm
thôi em nhé dù chân trời góc bể
vẫn có nhau hoài không một lãng quên

Đầu Nguồn

như cơn mưa đỏ đầu nguồn
chợt nghe mát rượi từ hồn mát ra
em về tắm bãi Tiên Sa
ta về ngắm ngọn Sơn Trà nhớ ai ?

Em Tuổi Mười Lăm

*mẹ già như chuối ba hương
như xôi nếp một, như đường mía lau
(ca dao)*

nhớ oi quay quắt đêm ngày
lưng còng mẹ vẫn luôn tay tảo tần
nắng mưa dầu dãi bao lần
nuôi con khôn lớn, chẳng cần nghĩ suy

cha từ cất bước ra đi
núi rừng mạn ngược, kể gì tháng năm
mang thân tù tội nhọc nhằn
chỉ hy vọng có thằng con rửa hờn

ngoại đã bảy mươi vẫn ngày hai buổi
vác cuốc ra đồng lao động vinh quang
chân run run dưới sinh ngập nước
tóc bạc phơ quện đẫm mồ hôi

em tuổi mười lăm đã hồn cần cỗi
lòng cứ phân vân vụ lúa năm nay
đóng thuế, thu mua, trăm công nghìn việc
còn giạ lúa nào cho chuyển thăm cha

anh chống cuốc nhìn trời thở nhẹ
theo cánh cò khuất dãy núi xa
nghe thôi thúc tiếng công giục giã
nợ nước, tình nhà, trĩu nặng hai vai

Nói Với Tri Âm

mỗi chổi bỏ là một lần đổi mới
trong yêu thương có muôn vạn dáng hình
em yêu dấu đường đời đang chuyển tới
quần quanh hoài ngày tháng rất mong manh

mỗi chọn lựa là một lần dứt khoát
đừng bán khoán, đừng lần lữa hẹn dần
xin hãy đến bằng tâm hồn khao khát
mở rộng vòng tay không chút phân vân

mỗi ra đi là lòng quặn thắt
mang theo não nề nặng bước chân vương
bỏ lại sau lưng những gì quý nhất
có được tự do đánh mất quê hương

mỗi lãng quên thêm một tầng tội lỗi
bao nhiêu tị hiềm, đổ kỹ vu vơ
bên kia đại dương vẫn đầy bóng tối

bạn bè ta đang trông đợi từng giờ

mỗi gục ngã phải có ngày đứng dậy
thất bại nào không ắt nghĩa thành công
đã bắt đầu chưa mà mong với thấy
lên đường đi sao ngại núi e sông

mỗi nhọc nhãi chỉ rửa bằng máu
nước mắt dành cho chuyện van xin
đất xứ người tạm thời nương náu
Việt Nam mới thật hồi sinh

Lối Về Rất Lạ

như nắng hạ, em về, lòng chợt ấm
mỗi bình minh có sương phủ đầu non
ngọn cỏ úa gie bên bờ vực thẳm
chim trên cành cất tiếng hót ní non

thằng người lỡ bước chông chênh lối sỏi
mòn rêu xanh đá thẳm vệt dấu giày
như chợt tỉnh nghe cơn đau buốt nhói
tự buông tim chênh choáng cơn say

không định hướng nên lối về rất lạ
có hay chưa chuyện cũ đã lâu rồi
bia dẫu lạnh tình nồng ta đâu sá
nắm đất bên đường cũng thế mà thôi

Ta Từ Lưu Lạc

ta từ lưu lạc xa quê
nuong thân cõi tạm mong về cố hương
trăm năm mấy kiếp đoạn trường
mất quê hương, lạc mù sương một đời

hơn thua như một cuộc chơi
bơ vơ ta đứng mềm lờl đặng cay
bên lề thời cuộc đổi thay
đong đưa ta đếm tháng ngày dần qua

nửa vòng trái đất quá xa
sao ta vẫn tưởng như là kẻ bên
ly hương cuộc sống buồn tênh

ngày đi hành xác, nửa đêm khóc thầm

xứ người tay trắng phù vân

Bóng Ngựa

khi em vừa chúm miệng cười
ta nghe như cả đất trời đổi thay
trắng tay một sát na này
có không
thua được
tròn đây
thực hư
kia mây dừng bước phiêu du
kia con sông nhỏ nghìn thu dật dờ
hữu duyên cũng thể hẹn hò
vô duyên ai nỡ bày trò trở trêu
trăm năm bóng ngựa bay vào !!!

Quảng Nam Oi Chiều Nay Ngươi Có Nhớ

ta muốn về thăm dòng sông Giao Thủy
bên bãi cát vàng em vẫn nghìn năm
nghe sóng vỗ lời thì thầm của gió
mây băng khuâng tâm sự lá trên ngàn

ôi Hòn Kẽm với Đá Dừng nhớ mẹ
nỗi thương cha ray rứt cả đêm ngày
mưa thấm lạnh chút cõi lòng quạnh quẽ
mà xa quê vời vợi vạn tầm tay

Quảng Nam oi chiều nay ngươi có nhớ
những đứa con lưu lạc tận phương trời
vẫn hoài vọng một quê cha đất tổ
bên bờ đại dương trùng điệp ngàn ngàn khơi

rừng Tiên Lãnh giữa đêm đen địa ngục
chỉ có thét gào, chỉ có hờn căm
trong lặng lẽ ánh mắt nhìn đỏ rực
lũ kên kên rĩa rói xác thân người

Lao Đảo

một bông hoa dại bên đường
một làn gió thoảng ngát hương gọi mời
một cô bé nhoèn miệng cười
có người ngơ ngẩn, có đời lao đao

Cuộc Rong Chơi

khi im lặng người với ta là bạn
bởi vô ngôn tự nó đã nhiệm màu
xin hãy nâng ly cùng ta uống cạn
chén đắng, chén sầu, kể cả chén say

sao không vui đi hôm nay gặp gỡ
nghĩ làm chi mai đã chia tay
chỉ một phút giây sống cùng bằng hữu
mà cả đời bao kẻ có hay

Ngộ

luân hồi mấy kiếp rồi em
chênh vênh trần thế lạnh mênh mông bờ
Nhu Lai cũng khéo ôm ờ
sao không độ quách lại chờ ngộ chi

Tóc Thề

xưa em một mái tóc thề
mắt ngơ ngác thẹn đi về sớm trưa
lối mòn nâng gót đón đưa
hoa bên đường khép nép lưa thưa buồn

Nghìn Khối Nặng

bao năm diện bích ngấm đời
bỗng nghe như thể cuộc chơi đã tàn
không dung bỏ mặc đi hoang
tìm đồng cỏ mượt dẫm tràn ướt chân

trở về lối cũ phân vân
có con sông nhỏ, có ngàn ngại ngần
bên lề cuộc sống bản khoăn
bên kia cuộc sống khó khăn dãi dầu

người về đâu, ta về đâu ?
ôm nghìn khối nặng giọt sầu trĩu vai

Thấm Vô Cùng Hai Chữ Tự Do Oi

Montréal trong ngày hội lớn
giữa phố đông người ta vẫn cô đơn
tiếng reo vui sao tưởng tiếng cảm hờn
của bè bạn trong lao tù cải tạo

pháo bông nở đầy trời, nhưng lòng ta trống rỗng
nhớ năm nào nhìn ánh hỏa châu rơi
soi sáng đêm đen lòng lộng đất trời
ôi thương quá từng lá cây ngọn cỏ

đôi Lương Phi năm nào vẫn cuộn cuộn gió
đỉnh Cô Tô mây phủ mù sương
nhưng quê mẹ - nỗi nhục nhân còn đó
con mẹ bây giờ, đành kiếp tha hương

thành phố Sài Gòn bây giờ đôi chủ
những con đường xưa thừa thớt bóng người
hàng cây xanh như u buồn, ủ rũ
đàn trẻ thơ cũng vắng nụ cười tươi

Thái Bình Dương vẫn hai mùa giông bão
ải gian truân chôn xác chết bao người
môi cá mập,, hồn vật vờ hoang đảo
thấm vô cùng hai chữ tự do ơi

Hãy Hôn Mở Cửa

đã qua rồi một thời kết thân
dấu chông chênh đường vẫn thật gần
từng bước nhỏ
dặm trường rồi cũng đến
khi tuổi trẻ muốn
là ta cứ tiến
bởi dân thân còn ẩn nghĩa lên đường
sao có người còn ngại gió e sương
trời đêm lạnh
lửa vẫn hồng đôi má

khi tất cả cùng cất cao lời ca
ta nghe lòng lộng
như đầu đây tiếng cuồng nô của quê hương
như đầu đây âm hưởng một tình thương
lòng bỗng âm
nồng nàn yêu tha thiết
những đôi mắt trao nhau cùng lời xác quyết
những bờ môi rạng rỡ nụ cười vui
có nơi đây niềm thông cảm tuyệt vời
tay nắm chặt cho đời thêm gần nữa

hãy đến với nhau
hãy hôn mở cửa
hãy chuyện trò bằng ngôn ngữ Việt Nam
tuổi trẻ chúng ta
đã nói là phải làm
không ủy mị
không học đòi vong bản

đời có nghĩa gì
trong cơn quốc nạn
mất quê hương
mất cả một niềm tin
sống bên lề làm kẻ hỵ sinh
từng giấc ngủ chập chờn cơn mê sáng
đã bao kẻ lên đường có phải
vẫn bình chân như vại sao đang
xin một lần mạnh dạn
kiểm lại hành trang
phía trước mặt
sáu mươi triệu đồng bào đang đợi

chung một niềm tin mai này trở lại
giải phóng quê hương dựng ngọn cờ vàng
chung một niềm tin xin đừng e ngại
những gian truân đầu đó ở bên đường

trại hè Chung Một Niềm Tin kỳ 2-1985

Người Yêu Chưa Rõ Mặt

ta có người yêu chưa rõ mặt
dù hình in trong mắt
soi gương chỉ thấy bóng mờ
hàng tuần vẫn gặp
nói cười như truyện trong mơ

ta có người yêu chưa rõ mặt
bao lần ngồi yên lặng nhìn nhau
bên tách cà phê nguội ngắt
vẫn đậm đà khi hơi thở trao nhau

ta có người yêu chưa rõ mặt
quen nhau từ độ nước còn
tóc dài như mây trời xanh ngắt
cuộc đời chân bước chon von

ta có người yêu chưa rõ mặt
lênh đênh nửa kiếp đi tìm
tờ thư viết cũng không buồn gửi
đứng bên đường nghe nói buốt tim

ta có người yêu chưa rõ mặt
quay lưng chẳng nói tiếng nào
ta bỗng bật cười sáng sặc
giật mình cứ tưởng chiêm bao

ta có người yêu chưa rõ mặt
hôm qua vừa mới lâm bồn
thằng con nhỏ sao mà lạ hoắc
giữa ban ngày ta cứ ngỡ hoàng hôn

ta có người yêu chưa rõ mặt
sáng nay bỏ cuộc lia đời
đất xứ người sao mà lạnh ngắt
ngọn nến buồn soi bóng chơi vơi

ta có người yêu chưa rõ mặt
một ngày không gặp buồn tênh
nửa đêm nhớ cuồng quay quắt
nhắcphôn gọi chỉ nghe tiếng chuông rền

ta có người yêu chưa rõ mặt
vừa lên đến cửa Thiên Đàng
ôi biết bao giờ gặp mặt
Địa ngục đang chờ, ta bỏ đi hoang

Hội An **Những Ngày Mùa Xuân Tuổi Nhỏ**

ta về thăm lại Hội An
con phố xưa từng bước ngõ ngang

gạch từng phiến mẽ thương thương quá
chân ngập ngừng chỉ sợ vỡ tan

Chùa Cầu kia có phải không em ?
sao nhang khói lạnh – quá im lìm
mà dòng nước vẫn trôi hờ hững
tượng khi buồn - tượng chó cũng buồn tênh

cây đa tuổi nhỏ vẫn còn đây
lối đến nhà ai, kỷ niệm đây
ngõ nhà em, hai cây me còn đó
mà người biền biệt tự chân mây

những ao rau muống chẳng buồn xanh
lá ngô đồng vài chiếc lia cành
màu cờ đỏ phát phơ theo gió
máu đâu mà sao nghe tanh tanh

sông Bạch Đằng xuôi về Cửa Đại
cù lao Chàm trợ trợ ngàn năm
biển vẫn âm thâm đào bồi bến bãi
liễu xanh rì vẫn gọi hướng xa xăm

Trần Quý Cáp đây ngôi trường cũ
dáng thân yêu ập ủ bao ngày
thời gian tuy có đổi thay
tình ta chỉ một những ngày trước sau

này đây Không Miếu với hồ sen
cầu phủ rêu xanh, màu nước đen
đài kỷ niệm nghiêng nghiêng soi bóng
hàng cây so đũa đáng quen quen

đêm Cẩm Nam thuở nào vang tiếng hát
trống bài chòi rộn rã suốt năm canh
giờ lặng lẽ, vài tiếng gà xao xác
cửa đóng then cài, bếp núc lạnh tanh

dăm đứa trẻ đùa chơi bên hè phố
bồng giật mình, hoảng hốt - tiếng còi xe
tên cán bộ đang chửi thề thô lỗ
ta quay đi đôi mắt chột cay xè

đường Lê Lợi giữa trưa mừng một tết
vài người qua vành khăn trắng rung rung
ta tự hỏi bao nhiêu người đã chết

và bao nhiêu người may mắn, nữ quay lưng ?

bạn bè xưa giờ đâu vắng cả
thằng đi cải tạo, thằng bôn đào
ta ngơ ngác giữa phố phường tàn tạ
đêm mù mờ ta đứng đếm trời sao

thôi tạm biệt Hội An
những mùa xuân tuổi nhỏ
thôi tạm biệt Hội An
thành phố buồn bỏ ngõ
ta cúi đầu lặng bước nỗi mênh mang !

Như Thế Con Mê

mù sương từng bước em đi
như cơn mưa lũ, cuồng si sóng về
ngập ngừng, không, những cơn mê
trong cơn hoan lạc đi về bước đôi

vội vàng thôi, vội vàng thôi
máu từng giọt nhỏ, gõ đời tuyết trinh
tay trong tay nắm ân tình
hòa chung nhịp thở kết hình hài tan

tiếng ngừng nghe những bàng hoàng
tiếng đồn như sấm vang vang gọi mời
tiếng lời từng bước rã rời
tiếng rên rỉ, tiếng bồi hồi xót xa

có gì lắng lại lòng ta
có gì như thể mặn mà ướt mi
nhẹ nhàng em bước chân đi
nhạc rơi từng giọt, thâm thì lời ru
lời ai vọng tự ngàn thu

Như Thế Về Không

mai em ở lại trường làm thầy dạy học
mai anh về như thể về không
thôi đã hết những tháng ngày ngà ngọc
chỉ còn chẳng dư ảnh cuộc tình nồng

mai anh trở về trường xin làm phu quét rác

để em đi không vương lá sân trường
sẽ trải hồn anh trên cỏ mượt
những chiều buồn anh ghé nghỉ chân

anh sẽ lặng nhìn em qua song cửa
nhớ về một thuở thật xa xưa
và hạnh phúc đẹp như niềm mơ ước
làn môi run, run rẩy dưới môi ngà

mai anh trở lại trường xin làm phu chăm sóc
cụm hoa vàng đưa tiễn gót em đi
chiều tan học em hững hờ dẫm bước
dưới chân em tôi tả xác hoa sầu

mai anh trở lại trường xin làm phu đánh kiểng
nhắc nhớ em ngày tháng rất vô tình
nhân sắc đó sẽ tàn phai theo năm tháng
rồi mùa thu, không còn nữa những bình minh

mai anh trở lại trường xin làm phu canh cổng
gìn giữ cho em, cho đám học trò
không vương bận trong khung trường ngày cũ
để một khoảnh trời còn mãi của riêng tư

mai em ở lại trường làm thầy dạy học
mai anh về như thể về không

Ảo Giác

mưa rơi
từng giọt mưa rơi
khói buồn từng sợi
rã rời loãng tan
ô kia
ai bước qua đàng
mà không
ảo giác
ngỡ ngàng mình ta

Nước Kia Có Cội

mai vàng nở rộ mắt em
ta chưa kịp hái bóng đêm phủ đầy
xuân về theo sát na này

tình xuân như thể hết đây lại vơi

ô kia, một ánh sao rơi
ngẩn ngơ trăm mối, bời bời nhớ thương
gặp nhau rồi lại đôi đường
sông chia nhánh rẽ, tóc vương sợi buồn

nước kia có cội có nguồn
ta sao như nhánh rong cuồng loạn trôi
tri âm xa tận cuối trời
có bao nhiêu kẻ mong hồi cố hương
có bao nhiêu kẻ lạc đường ?

Dấu Xưa Giờ Có Còn Hay Mất

ta ngấm nhìn ta qua kiếng soi
lạ lùng như thể bóng hình ai
dấu xưa giờ có còn hay mất
một thoáng băng khuâng, kẻ lạc loài

ta lặng nhìn ta qua mắt em
âm lòng bắt gặp dáng quen quen
hương thời gian cũ êm đềm quá
cái thuở xa xưa thật yếu mềm

ta đánh lừa ta những cuộc vui
từng đêm không ngủ nét môi cười
từng cơn mê đắm say mùi phấn
tình cũng vơi vàng, mệt mỏi khôn nguôi

ta tự tìm quên trong đón đau
ánh đèn, sàn nhảy, loạn cuồng quay
vòng tay ôm siết sao rời rã
mà nỗi cô đơn bỗng thật đầy

ta tỉnh giấc buồn đêm vẫn say
khói sâu thoi đốt cháy vàng tay
vang vang như vọng lời sông núi
tàn cuộc binh đao, sẽ một ngày...

Tình Đã Mười Năm

tình đã mười năm
vẫn còn rất mới

thẹn thùng tà áo vẫn về
sớm trưa quen lối đi về
mốt mai có biết trắng thề còn không

tình đã mười năm
như là một thoáng
thì thâm tựa áng mây bay
em ư, nét vẽ ngang mày
ta ư, vút bút tự đày đọa thân

tình đã mười năm
giận hờn cũng lắm
vai gầy tóc phủ rung rung
rút ray một thoáng ngại ngùng
bước đi lòng bỗng rối tung nỗi niềm

tình đã mười năm
bao lần lỡ hẹn
khó buồn vàng ngón tay ai
'thức khuya mới biết đêm dài'
yêu nhau mới rõ chương đài liễu xưa

tình đã mười năm
đậm đà giấy mực
nồng nàn những nụ hôn sâu
mắt nai còn đọng ngần sầu
nhìn nhau tóc đã bạc màu thời gian

tình đã mười năm
vẫn chưa đoạn cuối
xuôi dòng nước lặng trôi đi
giọt hồng lấp lánh bờ mi
hoa vô ưu nở còn gì trao nhau ?

Bài Thơ Cho Em

tặng Thanh Hoa

ta vừa thấy cửa thiên đường chợt mở
sau rèm mây trắng hững hờ buông
em thấp thoáng như vàng trăng sáng rõ
ta ngẩn ngơ nhìn nhấp rượu sông

vẫn có chút ngập ngừng trong ánh mắt
tay run run rượu sánh đồ trần ly
trong hạnh phúc giữa đất trời quay quắt

thẹn thùng em khép bờ mi

muốn là gió len qua từng sợi tóc
nhè nhẹ mơn man phiến má hồng
mỗi bận vui tan em có khóc
hong khô những giọt lệ nồng

đã chẵn mười lăm năm có phải
cũng giận hờn đôi lúc rất vu vơ
thời gian thêm đậm màu ân ái
lớp lớp phù sa những bến bờ

ta viết bài thơ cho em mà lòng tha thiết
bạn bè nghe chắc có đứa sẽ cười
mặc chúng nó, tình ta yêu da diết
yêu vô cùng, yêu mãi mãi em ơi

Mùa Xuân Trên Quê Hương

mùa xuân về trên quê hương ta
lệ chưa khô trên mắt mẹ già
con của mẹ đứa còn cải tạo
đứa phiêu bồng lưu lạc trời xa

mùa xuân về trên quê hương ta
bao kẻ bơ vơ không cửa không nhà
tối ngủ tạm công viên, hè phố
ngày chợ trời kiếm tạm sống dần qua

mùa xuân về trên quê hương ta
đàn trẻ thơ không áo mới bánh quà
cha tù tội bao năm mong sum họp
mơ ước tầm thường cũng vụt bay xa

mùa xuân về trên quê hương ta
rưng rưng lòng cũng chẳng mặn mà
đào không thăm, mai cũng vàng mong đợi
mong một đôi đời, mong thiết tha

mùa xuân về trên quê hương ta
bao người đi nước mắt nhạt nhòa
Sibérie nơi lưu đày khổ dịch
lịch sử ngàn đời, tôi ác khó phai

mùa xuân về trên quê hương ta
trong chiến khu người lính trẻ nhớ nhà
mong một thuở cờ vàng lộng gió
đất nước thanh bình, rộn tiếng hoan ca

mùa xuân về xứ người lưu lạc
đốt nén hương lòng tưởng nhớ cố hương
triệu triệu người thân đang mỗi mòn xơ xác
sao nở lạnh thimthim làm kẻ đứng bên đường

Tình Cờ

em, con sông rất tình cờ
ta, cây si đứng bên bờ hèo khô
gió đùa
cười cợt
ngây ngô
một đàn cò trắng
nhấp nhô cuối trời

Đêm, Ngẩng Mặt Nhìn Trời

đêm trắng mộng cho mai vàng tuổi trẻ
thao thức nhiều thêm vàng trán ưu tư
những vết nhăn hoàng hôn màu quạnh quẽ
gặm nỗi buồn tê tái buốt thiên thu

chiều viễn xứ lê thê con nước chảy
trắng thị thành vàng vọt ánh đèn khuya
từng sợi khói mong manh tan lặng lẽ
bước ngập ngừng thấp thoáng dáng ai kia

gió hắt hiu một bóng hình cô độc
cỏ bên đường run rẩy vẫy tay xua
ghé lạnh công viên, tình khô khốc
bóng tối phủ đầy, đầy như nỗi cay chua

hàng cây đen ý chừng như bở ngỡ
tiếng côn trùng rên rỉ nhạc bi thương
tang tóc màu sương sầu nức nở
ngẩng mặt nhìn trời ta hét gọi quê hương

Thanh Hoa

ta yêu hoa quá lạ lùng
ta yêu chẳng kể tao phùng trước sau
đêm về quận thất lòng đau
tóc từng sợi trắng theo màu thời gian

trong mơ tao ngộ bàng hoàng
trong cơn say tỉnh ngộ ngang mình ta
dở dang nợ nước tình nhà
vòng tay ôm chột mặt mà bờ môi

sao ta cười lệ lại rơi
sao ta sau lại nhớ một đời lãng du
sao ta yêu lại căm thù
sao ta điên lại biết xuân thu bốn mùa

ta yêu chẳng kể nắng mưa
chẳng xa xôi, cũng chẳng phân bua lộ là
yêu hoa yêu những mặt mà
những quay quắt những thiết tha nhớ cuông

hình như hoa có nỗi buồn
hình như ta có nỗi buồn như hoa
thanh hoa, thanh hoa, thanh hoa
ngàn lời thương nhớ vẫn là nhớ thương

trao về em vạn niên thương
trao về em vạn nẻo đường ta qua
tao phùng lòng bỗng nở hoa
tao phùng đầy tiếng chim ca đón chào
không hoa đời cũng lao đao

Nhận Thư Con

rung rung mảnh giấy học trò
lá thư con viết, dẫn đo từng dòng
bao nhiêu tháng đợi ngày mong
nhẹ nhàng con nhắc, mẹ trông thư về

Bài Thơ Cho Con

riêng cho Nghĩa, Diễm

bố viết bài thơ cho con gái nhỏ
lòng rung rung nghe cũng thật muộn phiền

tháng hai nhọc nhằn con chào đời dạo nọ
mẹ cru mang, bố phiêu bạt triền miên

chắc con cũng bắt đầu bằng ba tiếng khóc
nhưng rồi thôi, đừng khóc nữa nghe con
lệ con trẻ long lanh như hạt ngọc
hãy dành cho một ngày, mừng khôi phục non sông

con hãy lớn khôn trong bao dung tình mẹ
học thương yêu và phải biết thứ tha
đừng bắt chước phường vô loài chủ nghĩa
tập hận thù, gây xáo thịt nòi da

anh con cũng sinh ra khi không có bố
trong ngục tù, bố đã gắng cười vui
hạnh phúc vỡ òa trong những ngày bão tố
đường bố đi đâu để bị chôn vùi

bố viết bài thơ khi con trai chưa đầy sáu tuổi
mới tập tễnh đến trường, chưa ý niệm quê hương
hồn pha lê không gợn hằn vẩn bụi
yêu cuộc đời như chỉ có tình thương

người ta dạy cho các con những gì ?
hỡi con trai con gái
chủ nghĩa Mác Lê quặt què bịnh hoạn
hay một thiên đường huyền hoặc
không có thực ở trần gian

người ta đưa các con về đâu ?
với bạo lực cách mạng
với hận thù nghi kỵ
trong một xã hội mà người dân đành phải cúi đầu
dấu những tiếng thở dài trong đêm
và nuôi dưỡng uất hận
chờ một ngày bùng nổ

rồi phải có một ngày
tất cả sẽ vùng lên như triều dâng thác đổ
bọn nhân danh chủ nghĩa
không còn đất đứng dưới bóng mặt trời này
ngày trở lại
phải không các con của bố
và nắng sẽ đẹp vô cùng
trên quê hương mình muôn thuở

Cỏ Bông

áo bay
phơi nụ cỏ bông
về trên đồi nhỏ
vỗ hồng trăm năm
suối sâu
soi bóng trắng rằm
vào ra huyền sử
khơi dòng thời gian

Liễu Nhỏ

ta có mơ chẳng một cảnh liễu nhỏ
giữa mùa đông lá vẫn xanh màu
ta có mơ chẳng một vàng trắng tỏ
như khối tình giữa tuyết trắng thương đau

Xuân Về Trong Kỷ Niệm

xuân về cây không lá
tuyết đầy cả không gian
từng chén sầu nghiêng ngã
quyện trong sợi khói vàng

xuân về tê tái lạnh
quê hương xa ngút ngàn
đi về trong hiu quạnh
trời trắng một màu tang

xuân về con phố nhỏ
ngày xưa bỗng chập chờn
cô lảng giềng trước ngõ
bên khóm hồng cô đơn

xuân về trong quán cóc
chờ em đi lễ về
tiếng chuông buồn mời mọc
những linh hồn u mê

xuân về cơn mưa bụi
vừa đủ ướt tóc mềm
nụ hôn thâm ẩn ngủ

cuộc đời nhẹ tênh tênh

xuân về tay trong tay
phố Sài Gòn bỗng đẹp
muộn màng lá me bay
trên tóc thê khép nép

xuân về khung cửa hẹp
chỉ đủ một người đi
vội vàng khung cửa khép
nắng vàng trên lối đi

xuân về trong kỷ niệm
vạn nỗi nhớ thâm thì
bao niềm thương ngọt lịm
hồn ngất ngây điệu kỳ

xuân về xuân về thực
cũng bánh mứt rượu trà
đưa hành câu đối đỏ
nhưng lòng chợt phôi pha

xuân về xuân lại qua
bao năm rồi mất nước
những mùa xuân không nhà
lời ra đi hẹn ước
mong ngày về thiết tha
mong ngày về thiết tha

Ngày Qua Rất Vội

gửi Nguyễn Đức Bạt Ngân

rất tình cờ ta đã gặp người
đám bạn xưa luân lạc khắp trời
thằng tù tội, thằng lưu đày vất vưởng
mới ngày nào còn lứa tuổi đôi mươi

cũng đã hai mươi năm rồi có phải
thuở học trò bày đặt chuyện văn chương
người làm thơ ta học đòi viết lách
mà dệt mơ, mà kết mộng hoang đường

giờ com áo ta đã hồn căn cõi
giờ thơ người đã đượm phong trần
đời tạm dung như một đóa phù vân

ngày hạnh ngộ ngày qua rất vội

ngươi bên nớ ngươi có từng ray rút
nổi bản khoán dẫn vật kiếp lưu đày
ta bên ni đêm ngày ta thao thức
bạn bè xưa ngươi hỡi có hay

Chiếc Lá Vàng Rơi

lá vàng rồi đó phải không em
có nghe tiếng gió gọi bên rèm
tóc từng sợi nhỏ vương vương rồi
mà mùa thu đã rất mông mênh

từ độ hôm nào cây ngẩn ngơ
nhẹ buông từng chiếc lá bâng quơ
rồi cảnh trở hiện, cảnh trở hiện
như tiếng thở dài trong giấc mơ

lạnh đến rồi em thoảng gió đông
trời cũng buồn trong đôi mắt trong
tuổi chớm đôi mươi, môi không buồn thắm
từng vết hằn trên vàng trán long đong

ôi mới hôm nào cây vẫn xanh
lá đùa theo gió thoảng trên cành
vẫy mời những bước chân tình tự
nắng phủ vai gầy, thanh rất thanh

từng chiếc lá rơi, từng chiếc rơi
như chiếc thuyền con giữa biển khơi
trước mặt xô xao con sóng dữ
sau lưng tù ngục và xác người

thu xú người ngập lá
kỷ vật chiếc thuyền con
bàng hoàng như khách lạ
trắng sáng rọi đầu non

Bài Tạ Lỗi

xin tạ lỗi cùng bạn bè thương mến
nhắc nhở nhau chút chữ nghĩa hao gầy
ta giả bộ ngu ngơ nhưng lòng thấy thẹn

miếng muốn cười sao lưỡi lại đắng cay

ôi có ngàn lời muốn viết lên trang giấy
bút ngập ngừng thơ chẳng thành câu
biết nói gì đây khi dân mình đang đổ máu
ta vẫn lang thang mơ mộng từng ngày

quần quanh hoài với miếng cơm manh áo
nghĩ ky, tị hiềm chút bả lợi danh
(mà mĩa mai thay là danh thừa lợi hão
rất bột bèo và cũng rất mong manh)

xin hiểu cho ta bạn bè thương mến
muốn rất nhiều nhưng sức chẳng bao nhiêu
có nắng sớm mai, có gió ban chiều
có kẻ ở, có người đi, có dưng dăng nửa đi nửa ở

xin đừng trách ta bạn bè thương mến
hào khí năm xưa bay mất tự bao giờ
tiếng sáo Cao Tiêm Ly vẫn chờ đưa tiễn
mà Kinh Kha mãi uống rượu ngâm thơ

dấu than khóc nước mắt rồi đã mất
muốn được yên bạn chẳng để cho yên
đời tạm dung cũng đã đủ ưu phiền
lòng tự nhủ ta rất ư thành thật

xin tạ lỗi cùng bạn bè thương mến
muốn rất nhiều nhưng sức chẳng bao nhiêu

Ngủ Vùi

cho con giọt nước mắt này
cho con hơi thở đong đầy
tim khô theo những tháng ngày
trao nhau một nụ hôn say
ngủ vùi

Tương Phùng

nghiêng chai rót rượu tràn ly
môi mềm môi, tiễn người đi
hàn huyền chưa trọn, phân ly
hẹn ngày hạnh ngộ ướm mi

tương phùng

Héo Khô

xứ người đời cũng long đong
cuối đường rồi lại tay không
bên đường ai đứng ngóng trông
vườn nhà ai, một nụ hồng
héo khô

Nở Hoa

ai về phương ấy nôn nao
đất trời mở hội xôn xao
cho ta nhắn gửi âm hao
lời thề năm cũ khi đào
nở hoa

Ngây Ngô

mười năm một giấc ngủ dài
giật mình tỉnh mộng trần ai
bon chen người mãi miệt mài
còn ta cộ độc, hình hài
ngây ngô

Quê Nhà

mẹ già tóc bạc như sương
nhìn thuyền tách bến lên đường
tóc vài sợi nhỏ vương vương
có người quay quắt nhớ thương
quê nhà

Tri Kỷ Hề Biệt Nơi Đâu ?

ta say hề ta say vì em
rượu uống hề chỉ tổ mê mèm
bạn thân hề sao ly chưa cạn
rượu hết hề ta sẽ gọi thêm

thiên hạ hề ta coi như không
đời ta hề vẫn mãi phiêu bồng
người yêu hề quay lưng ngoảnh mặt
thân ta hề không lại hoàn không

cha mẹ hề bên kia vòng trái đất
anh em hề mỗi đũa mỗi nơi
bạn bè hề đũa còn đũa mất
vợ con hề xa tít mù khơi

giờ ta hề trợ vợ xứ lạ
tri kỷ hề biệt nơi đâu
cung ly hề bóng ta trên vách
độc ẩm hề chất ngát nỗi sầu
tri kỷ hề biệt nơi đâu

Ngát Ngây

sao người
cứ mãi lặng thinh
mà nhìn
không
vẫn không nhìn
hư không
có gì ấp ủ trong lòng
có gì như thể
bệnh bồng ngát ngây

Si Sân

sao ta bỗng chốc điên cuồng
bỗng say ngây ngất, bỗng buồn rút rày
xứ người tay vẫn trắng tay
ngày qua ngày lại kéo cày nuôi thân
nuôi cho mập cái si sân
một đời như thể phù vân mây trời

Bệnh Bồng

kìa thu có phải là thu
sao ta cứ ngỡ mây mù cuối đông
rằng như có, rằng như không
cho ta một chút bệnh bồng lãng quên

Hẹn Lại Tết Sau

vẫn những thói quen câu chào hạnh phúc
cánh thiệp mừng xuân gửi đến bạn bè
có chút dối mình trong từng lời chúc
lòng vui không mà san sẻ niềm vui

ôi cay đắng cho nụ cười nở gương
nghe nhói đau như thể ruột gan bầm
chẳng lẽ khóc mỗi lần say ngất ngưỡng
là quên đi thân phận mất quê hương

mai vẫn vàng một màu vàng rực rỡ
nhưng hình như hoa vải phải không em ?
tay bắt mặt mừng đầu năm gặp gỡ
cũng ngưng ngưng giả tạo về quen thân

vẫn những thói quen rượu trà bánh mứt
cúng gia tiên ngay ở xứ người
đời lưu lạc về bày thêm phiên phức
tiền nhân đâu có đi tản chãng người ?

ta cũng muốn chúc lành cho ngày tết
đến thân bằng quyến thuộc gần xa
sao bỗng nghe, trí nhớ chừ đặc sệt
đành hẹn tết sau mình gặp ở quê nhà

Ly Đã Cạn

ly đã cạn sao người chưa rót
rượu uống vào pha chút đắng cay
đời lưu lạc lúc này đẹp nhất
môi mềm môi hạnh phúc những con say

Lạc Loài

long lanh ánh mắt đợi chờ
cây trơ lá, dáng ơ hờ
trăng treo nửa mảnh ngân ngơ
người không cội rễ, băng quơ
lạc loài

Ngút Ngàn

trở về ươm lại vườn cây
trăm năm trái ngọt hoa đầy
lúa reo ngoài nội hương bay
trời trong lã cánh có bay
ngút ngàn

Ngậm Ngùi

mặt người như đóa hoa tươi
mà sao không một nụ cười
tuổi đời vừa chớm đôi mươi
bềnh bồng kiếp nạn bèo trôi
ngậm ngùi

Xuân Đã Về Rồi

này em người bạn nhỏ
xuân đã về rồi đó
có cánh mai hôm nọ
mẹ làm, mình lấy ra chung

chai rượu vang màu đỏ
ta nâng cốc chúc mừng
nhục nhằn xếp bỏ xó
sao mắt cũng rung rung

nhớ chung trà ướp sen
khói bốc, hương thơm lừng
một ngày xuân năm cũ
thời gian như lắng ngừng

tâm hồn anh cần cõi
như cánh cây mùa đông
vẫn nhìn em - tội lỗi
ao ước nụ hôn thầm

mùa xuân có về không
mà sao đầy bóng tối
tóc mẹ trắng như bông
anh phiêu bồng trôi nổi

hình như em là xuân
tương lai như nụ hồng
hình như anh băng khuâng
ngõ ngang trong cõi mộng

tha thiết một mùa xuân
có nắng vàng rực rỡ
quê hương bỗng thật cần
như tình yêu hơi thở
như tình yêu cửa mở
thôi hết những phân vân

Hái Hoa

xưa ta
một gã làm vườn
hoa vừa hé nhụy
bên đường hái chơi
đem về ép giữ để đời
nào ngờ cánh nát
sắc rời rã phai
ngõ ngang
ta nhẹ thở dài
bốc đồng một phút trần ai lụy phiền

Trăng

này em
trăng có còn không
nửa đêm thức giấc
mênh mông nổi sầu
về đâu
ta biết về đâu
hận đời mất xứ
đón đau
trăng tàn

Có Nẻo Nào Chẳng ?

ngôi đây nhớ phố Sài Gòn
những con đường vắng có còn dáng em
gió mơn từng sợi tóc mềm
mà lòng ta bỗng êm đêm xót xa

đón đau gòn gợn âm ba
nhớ thương trĩu nặng như là ngàn cân
đường đi lấm nẻo phân vân
đường về một nẻo ngại ngàn khó khăn

nửa vời lơ lửng bán khoăn
ô hay – có nẻo nào chẳng – quê người !!!

Trăng, Ca Dao Và Tuổi Nhỏ

ô trăng đầy cả không gian
ánh đèn đường thoáng ngõ ngang dưới trăng
đá trầm năm, đá khô cần
người xa ngàn dặm, cách ngăn hững hờ

trăng buồn từ độ hoang sơ
trăng quê hương , trăng của đôi bờ nhớ thương
đường xa, xa títt mù sương
đường về quê mẹ còn vương câu hò

cây đa, bến nước, con đò
lũy tre xanh, những giọng hò nhật khoan
*“sáng trăng trái chiếu hai hàng
bên anh đọc sách bên nàng quay tơ”*

xa rồi như một cơn mơ
em con kén mượt ơ hờ ngủ quên
cuộc tình trôi nổi chông chênh
vàng trăng tuổi nhỏ bỗng bênh lãng du

nằm ôm kỷ niệm thiên thu
hận lưu vong, hận ngục tù quê hương
ngày mai trên vọn nẻo đường
có chẳng một hội trùng dương dựng cờ
trăng lên xua đám mây mờ

Gót Nhỏ

em đi gót nhỏ thon hồng
ta nhìn mê mãi nghe lòng xôn xao
em đi đến tự nơi nào
em đi như thế vì sao ta buồn
ngõ ngang ta tưởng mới hôn

thoảng trong chiều gió vòng tròn tuổi thơ
xin đừng cười về ngu ngơ
dặm trường mấy kẻ hững hờ có không
duyên ai lá thắm chi hồng
duyên ta bè giạt mây lồng bóng mây

Tao Phùng

biết em từ thuở mười lăm
quen nhau từ độ trăng rằm Quảng Nam
tao phùng chợt đã mười năm
tóc xanh giờ điểm hoa râu mất rồi

tình xưa nay bỗng rồi bời
đôi dòng sông, đôi cuộc đời nổi trôi
cánh chim xa tít cuối trời
đứng nhìn theo, lòng bời bời tiếc thương

lá rơi rơi tả bên đường
mùa thu hội ngộ mà đường biệt ly
ngập ngừng từng bước chân đi
lặng thinh ta nghĩ còn gì cho nhau

thời gian vẫn chỉ một màu
thời gian người lại làm đau đớn người
chung quanh không một tiếng cười
mà sao ta lại hỏi người hỏi lòng

còn đâu những giấc mơ hồng
lỡ dò một chuyên, phiêu bồng trăm năm
chim trời cá nước biệt tăm
trăng quê người ngõ trăng rằm Quảng Nam
tao phùng tình lỡ trăm năm

Chiều Cuối Năm

đang di hành có lệnh dừng quân
vứt ba lô ngồi tựa ven rừng
đốt điếu thuốc thấy đời hạnh phúc
chợt nhớ hôm nay chiều cuối năm

lần túi lấy lá thư vợ gửi
đọc vài dòng cho đỡ nhớ nhung
câu hỏi bỗng chập chòn nét chữ

tết năm này anh có về không ?

ngó băng quơ hướng về thành phố
đường chim bay mà đã nghìn trùng
khẽ hôn nhẹ cuối tờ thư vợ viết
miệng mỉm cười mắt lại rung rung

Dấu Hối Buồn

bởi là ta nên suốt đời lẩn thẩn
trong mênh mông cứ đuổi bắt mệt nhoài
tìm trở lại chính mình, mình ngỡ ngần
đêm buông rồi bóng tối phủ hai vai

mắt vẫn mở sao không nhìn thấy bên
tay vẫn sờ mà có cũng như không
thực tại đó biết bao giờ mới đến
bởi vô cùng nên ngôn ngữ mông lung

cửa mở ngõ ngại bước vào lạc lối
băn khoăn hoài trí nhớ chạy vòng quanh
trong cùng tận những đặt vẫn tội lỗi
dấu hối buồn nhỏ xuống khoảng trời xanh

ta mê muội – em hững hờ có lẽ
mây lang thang vô định cõi thiên đường
bên kia biển một mặt trời quạnh quẽ
thuyền bập bênh cô độc giữa trùng dương

dẫu có ngã cũng chỉ là thử thách
trăm năm qua còn lại chút danh thừa
sao không sống cho ra người khí phách
uống đời ta, uống cả phần hương xưa !

Giữa Trùng Dương Một Linh Hồn Nhỏ

sao mãi mà mình chẳng gặp nhau
rượu nồng ta uống quận lòng đau
này em chim lạ phương trời thăm
cánh hạc bay cao vút một màu

ta bỗng thấy mình thật trẻ thơ
tóc thời gian điểm trắng ngu ngô
một đời phiêu bạt say như tỉnh

ngõ ngang như câu chuyện trong mơ

có nỗi đau nào xua nỗi đau
trong cuộc vui rượu bỗng nhạt màu
ôi em đảo nhỏ buồn cô tịch
thôi ngủ yên vui những trước sau

em có còn mơ như ngày xưa ?
một vùng hoang đảo ngập bóng dừa
có hoa, có bướm, dòng suối ngọt
và có đôi mình - chuyện nắng mưa

em đã đến rồi phải không em ?
Kra đảo nhỏ dáng ngoan hiền
nhưng bây đã thú đang chờ đó
đất trời cuồng loạn cuộc đảo điên

khủng khiếp làm sao nỗi đợi chờ
nhục nhằn ao ước những vu vơ
hoàng hôn như thể lời trăn trối
của kẻ lênh đênh lạc bến bờ

ôi bữa tiệc liên hoan của bầy ác qui
tiếng thét la tuyệt vọng nào nùng
con địa chấn âm thanh đầy mộng mị
sao trên trời vỡ vụn giữa không trung

mất rồi tất cả phải không em ?
quê hương và thân xác yếu mềm
cuối đời một tiếng gào tuyệt vọng
giấc ngủ ngàn năm hận miên miên

thấp thoáng hình ai trong bóng sương
gió từ đâu đến, gió quê hương ?
âm âm như sóng xô triền núi
gửi vụn niềm thương vượt đại dương

núi cũng lạnh lùng như biển xa
núi cô đơn biển vẫn mặn mà
giữa trùng dương một linh hồn nhỏ
vậy gọi ai về, có gọi ta ?

ôi bởi vì sao em phải đi
nhớ thương quay quắt lệ tràn mi
tội từ những cánh thư nho nhỏ
hay màu cờ máu rẽ phân ly

thôi cũng đành thôi, cũng đành thôi
rút rây dần vật, rượu mềm môi
thì rồi em cũng... rồi em cũng...
đảo lạnh lẻ loi suốt chuỗi đời

ta sẽ về thăm, sẽ về thăm
cùng em ôn lại chuyện ngàn năm
bên mò ta ngắm trăng đầu núi
nghe nghìn sóng vỗ vọng xa xăm

rồi sẽ nương về theo gió lộng
tìm thăm quê mẹ đất Cửu Long
vượt Trường Sơn, xuôi dòng sông Mã
để hai ta tắm mát sông Hồng...

xin hãy ngủ yên người em nhỏ
quê hương còn đó nỗi buồn chung
đảo lạnh hắt hiu sầu vạ cổ
tình xa vời vợi hẹn tương phùng

phụ bản Vivi phác họa Lưu Nguyễn

Mục lục.

Lưu Nguyễn

Nhà thơ. Tên thật **Nguyễn Thế Nghiệp** sinh ngày 05 tháng 8 năm 1947 tại Quê Sơn Quảng nam. Thuở nhỏ sống ở Quê Sơn, sau ra Hội An và Đà Nẵng. Cử học sinh Trần Quý Cáp. Tốt nghiệp đại học Sư Phạm Sài Gòn năm 1971. Dạy trung học tại tỉnh Phước Tuy. Nhập ngũ khóa 2/72 trừ bị Thủ Đức thuộc quân lực Việt Nam Cộng Hòa. Sau tháng 4-1975 đi 'cải tạo' tại K4 Long Khánh. Đầu năm 1979 vượt biển, bị bắt giam một năm tại Côn Đảo. Trở lại Sài Gòn vào tháng 4 năm 1980. Ba tháng sau vượt biên lần thứ hai, thành công. Tỵ nạn tại Singapore. Cuối năm 1980 được định cư tại Montréal Canada. Sinh hoạt trong nhóm Nghiên Cứu Triết Học tại đại học Văn Khoa Sài Gòn trước 1975 nhưng chưa sáng tác. Khởi viết sau 1975. Cùng Vũ Ngọc Hiến và một số bạn hữu điều hành tạp chí Vượt Biên, phát hành tại Montréal Canada từ 1982 đến 1989. Tạp chí này về sau được canh tân và mang tên Năng Mới, lưu hành đến năm 1995. Tham gia trong tổ chức Văn Bút Việt Nam. Từng giữ chức Chủ tịch Trung Tâm Văn Bút Việt Nam tại Quebec trong niên khóa 1991-1993. Và nhiều lần giữ chức Phó chủ tịch của hội đoàn này. Thành viên của Nhóm Việt Thường tại Montréal Canada. Có thơ trên các báo : Văn, Văn Học, Làng Văn, Vượt Biên, Sóng, Thời Tập, Hợp Lưu, Năng Mới, Thời Báo, Thế Kỷ 21...

Tác phẩm đã xuất bản :

Tri Âm (thơ Sông Thu 1990), Ngày Qua Rất Vội (thơ Năng Mới 1993)

Có bài trên các tuyển tập, tác phẩm :

Chân Dung Thơ Luân Hoán (Kinh Đô-1991), Tuyển tập Thơ Văn Phật Giáo (Sông Thu, Hoa kỳ 1993), Việt Nam Quê Hương Tôi (tuyển tập nhiếp ảnh Lê Quang Xuân 1993), 20 Người Viết Tại Canada (Việt Thường-Nắng Mới 1995), Những Cây Bút Quảng Nam Đà Nẵng (Hoa Kỳ 1999), Nhà Thơ Nhà Văn Hải Ngoại 1975-2000 (Nguyễn Đình Tuyển-đại Học Đông Nam 1999), 20 Năm Văn Học VN Hải Ngoại 1975-1995 (Đại Nam 1995), Thơ Văn Việt Nam Hải Ngoại Năm 2000, (Việt Thường, Văn Mới), Luân Hoán-Một Đời Thơ (Lê Hân thực hiện, Sông Thu 2005)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)